

Temaartikel: BRIKS i bevægelse for at danne et nyt, 'Internationalt Samfund' – sept. 2014

[Download \(PDF, Unknown\)](#)

Schiller Instituttets Ugeavis 40 – 2014

[Download \(PDF, Unknown\)](#)

Fra LaRouche-bevægelsen 30. sept. 2014: Lyndon LaRouche: Store ledere vokser frem omkring BRIKS

Den amerikanske økonom og statsmand, Lyndon LaRouche, startede en diskussion med LaRouchePAC's Politiske Komite i dag (29. september) ved at rejse spørgsmålet om den indiske premierminister Narendra Modis afgørende betydning, som nu er

i færd med at få en afgørende virkning i USA, og ikke kun blandt indisk-amerikanere. LaRouches emne var lederskab i en periode med økonomisk kollaps, umiddelbart overhængende finanskriser og krig, men hvor en fuldstændig ny og lysende, potentiel fremtid for menneskeheden er blevet skabt i lande i den voksende gruppering omkring BRIKS-nationerne.

»En ny skikkelse på international skala fremstår som en vigtig faktor: Narendra Modi«, sagde LaRouche. »Denne mand har krav på særbehandling, fordi hans rolle, mht. hans rolle i historien, ikke blot Indiens historie, men også den verdensdels historie generelt, som sådan er enestående. Hvis man havde set selv dele af den modtagelse, han har fået, ville man sige, 'Dette er en af de mest bemærkelsesværdige personligheder i moderne politiks historie.' Han vandt alle mulige former for lovprisning og bifald fra folket, og det var alt sammen meget, meget seriøst, og meget entusiastisk. Men ser man lidt tilbage i tiden, til tidligere perioder i hans nylige historie, ser man, at han var sådan: Han var en skabning, der var skabt til en lederskabsperiode.«

»Og der er andre i samme kategori, som han er relateret til. Der er folk i Rusland ... Og i Kina, f.eks.; vi har store ledere i Kina. I nogle af BRIKS-nationerne har vi ligeledes store ledere, som vokser frem ...«

»Vi må derfor virkelig forstå, hvad denne mand, Modi, har betydet for os, pga. den rolle, han nu har, og dette er en af de store præstationer ... «

Det er især værd at bemærke, at tidl. præsident Bill Clinton har givet udtryk for den samme vurdering af premierminister Modi, i juli måned i Indien, lige efter Modi blev valgt, og igen her ved et møde den 29. sept. mellem Bill og Hillary Clinton og Modi i New York.

»Jeg er henrykt«, sagde tidl. præsident Clinton, »ingen andre end De var i besiddelse af den nødvendige viden og de

nødvendige stemmer for at opbygge nationen.«

Henved 40 kongresmedlemmer fra hele USA var til stede under Modis tale i Madison Square Garden, og de udtrykte bagefter en meget stærk lovprisning og støtte til Modi. Bemærkelsesværdigt er også, at den dag, hvor Modi skal mødes med præsident Barack Obama (den 30. sept.), havde en af Indiens store, engelsksprogede aviser, The Hindu, som avisens redaktionelle »leder« en skarp fordømmelse af Obamas politik med permanente krige og »utilsigtet« spredning af terrorisme over hele planeten. Det lederskab, som LaRouche lovpriser, er et lederskab for en ny, global, strategisk politik for fred gennem nationernes forcerede, økonomiske og videnskabelige udvikling.

LaRouche fortsatte, på det »nationale medborgerhus«-møde, som LaRouchePAC's Politiske Komite havde arrangeret den samme weekend, hvor Modi talte:

»Vi har haft en begivenhed i weekenden, hvor vi fremlagde en beskrivelse af, hvad mulighederne er for Det amerikanske System. Det fremlagde vi. Og jeg tror, at vi i disse weekendbegivenheder satte en milepæl i historien i vores egen ret. Vel ikke helt så imponerende som noget af det, jeg netop har fremstillet, men de var imponerende, fordi vi har sat en historisk faktor på platformen for de største, hidtidige ledere her i USA, nu, som er værd at bemærke ... «

»Vi havde den samme form for passion, beslutsomhed, for at skabe en succes ... Og derfor tror jeg, det her vil blive – det behøver jeg ikke at fortælle jer, fortælle tilhørerne – men det, der kommer til at ske, er, at vi, ligesom i Madison Square Garden, vil blive præsenteret for ... vi vil opleve, at der ud af dette kommer en af de mest mindeværdige oplevelser for det amerikanske folk generelt. Virkningerne bliver vidunderlige.«

Foto: Indiens premierminister Narendra Modi

Helga Zepp-LaRouche: Om den moralske overlegenhed hos **BRIKS-landenes** statsledere

28. september 2014 – Der findes i øjeblikket to fuldstændig forskellige grupperinger af stater i verden, som på et ganske afgørende punkt adskiller sig fra hinanden: Deres statslederes moralske kvalitet. På BRIKS-landenes og en hel række andre udviklingslandes eller såkaldte fremvoksende landes side finder vi statsoverhoveder, som modigt forsvare deres befolknings almene vel og derudover forsøger at bringe hele verden ind i en harmonisk, ensartet dynamik. På den anden side præsenterer lederne af det såkaldte »frie Vesten« sig som nådesløse statholdere for bankerne, kasinoøkonomien og en arrogant politik, som ud over at forsvare deres egen magtposition næppe anerkender nogen etisk norm. Hvis den atlantiske verdens borgere ikke af de ensrettede medier blev afskåret fra at danne sig et billede af den parallelverden af stater, som siden BRIKS-staternes topmøde i Brasilien i juli måned har været motiveret af en ligefrem betagende stemning for opbygning, ville en begejstret kulturoptimisme for længst have grebet om sig i Europa og USA. Men det er kun et spørgsmål om ganske kort tid, før disse nyheder fra den Nye Verden ikke mere kan undertrykkes.

Men før dette sker, trues netop denne vestlige verden ikke blot af terrorangreb, som udgår fra IS-grupperingen, Al-Nusra og andre Al-Qaeda-aflæggere, men også af en skærpelse af politistatsmetoder, som faren for terror faktisk er en lejlighed til og et påskud for at indføre. Lyndon LaRouche har

netop, i forbindelse med den skandaleombruste, amerikanske justitsminister Eric Holders tilbagetræden, advaret om, at, i USA tyder alt på, at en yderligere skærpelse af politistatsmetoder truer i den nærmeste fremtid, metoder, som allerede blev etableret efter angrebene den 11. september – og at denne skærpelse kan gå så vidt som til etableringen af et fascistisk diktatur, og det ikke alene i USA. Dette må for enhver pris forhindres, og det findes der absolut muligheder for, ikke mindst gennem offentliggørelsen af de 28 sider af den oprindelige rapport fra Kongressens kommission til undersøgelse af 11. september 2001, og som omhandler finansieringen af terroristerne og Saudi Arabiens rolle. Frem for alt må den amerikanske befolkning og verdensoffentligheden blive sig denne fare bevidst.

Den irakiske ministerpræsident Al-Abadi har advaret om, at man, ud fra forhør af tilfangetagne IS-terrorister, som stammer fra USA og Frankrig, kan slutte, at der er planlagt terrorangreb i amerikanske og franske undergrundsbaner.

Udenrigsministeriet i Berlin udstedte på sin side en advarsel om, at der er en forhøjet risiko for tyske borgere i forbindelse med 24 afrikanske, arabiske og asiatiske stater, nemlig de stater, hvor islamiske terrorgrupper er aktive.

Hvor rejsen skal gå hen bliver tydelig i de nye antiterrorlove, som det australske Senat netop har vedtaget, og som gør det praktisk muligt for efterretningstjenesten totalt at udspionere enhver borger og overvåge hele det australske internet, såvel som straffe »ansvarsløse« journalister eller »whistleblowers« med ti års fængsel. Kritikere af denne lov henviser til, at personer under disse omstændigheder aldrig vil få at vide, i forbindelse med hvilke operationer, de skulle have forholdt sig »ansvarsløse«, da disse jo er hemmelige.

I Europa, hvor en opklaring og korrektion af NSA's, GCHQ's og formodentlig også BND's, og andres, totale udspionering af

borgerne, under alle omstændigheder stadig lader vente på sig, truer denne nye advarsel om terror med hurtigt at kvæle de skrøbelige små stemmer, som kommer fra oppositionen mod dette Orwellske diktatur. Faren for et fascistisk diktatur under påskud af terrorbekæmpelse er ligeså reel, som faren for, at situationen i Mellemøsten eller situationen omkring NATO's konfrontation over for Rusland skal føre til Tredje Verdenskrig. Men chancen for, at denne mislykkede politik snart vil blive erstattet af en ny politik, er kæmpestor.

Den bedste indikator for en ny, verdenspolitisk geometri var begivenhederne inden for rammerne af årets FN-Generalforsamling i New York. Alt imens præsident Obama forsøgte at demonstrere »lederskab« med tre, maniske taler – om kampen mod den menneskeskabte klimaforandring, om krigen mod ISIS-terrorismen og om en særdeles forsinket mobilisering imod Ebolakrisen – så demonstrerede statslederne for den nye, økonomiske verdensorden med deres taler, at den intimiderende atmosfære fra den såkaldte Washington-konsensus – ifølge hvilken kun det eksisterer, som behager Wall Street og City of London – er noget, som hører fortiden til. Den kinesiske udenrigsminister Wang Yi bekendtgjorde efter et separat møde mellem de fem BRIKS-staters udenrigsministre, at deres nationer ville udbygge processen med et forstærket samarbejde inden for politiske, økonomiske og videnskabelige områder, som var blevet aftalt i Fortaleza i Brasilien, og desuden ville udvikle fælles strategier og løsninger for de farligste konflikter i verden.

Den brasilianske præsident Dilma Rousseff gjorde det, i sin åbningstale til Generalforsamlingen, meget klart, hvor rødderne til disse farlige konflikter skal findes, nemlig i Blairs og Obamas totalt mislykkede politik, den såkaldte »Responsibility to Protect«-doktrin (R2P) – ansvar for at beskytte – som har leveret påskuddet til fuldstændigt at tilsidesætte staternes suverænitet, som er forankret i folkeretten. Man havde, sagde hun, i Syriens, Iraks, Libyens,

Nordafrikas og Ukraines tilfælde set, at magtanvendelse er fuldstændig uegnet til at fjerne de dybereliggende årsager til konflikterne. Hver ny militærintervention havde, i stedet for at bringe fred, kun forstærket disse konflikter.

Dilma Rousseff sagde endvidere, at NATO i Libyens tilfælde havde misbrugt R2P-konceptet til at gå langt ud over mandatet fra FN's Sikkerhedsråd og bombardere landet, bevæbne militser og sætte et regimeskift i gang. Dette havde imidlertid kun forstærket terrorismen, styrtet befolkningen ud i et kaos af et utroligt omfang og ført til tortur, kidnapning, voldtægt og ulovlig fængsling og henrettelser. BRIKS-staterne opfatter sig selv som en modpol til den gamle struktur (globaliseringspolitikken), som ikke er i stand til at fjerne de risici, som udgør en fare for hele planeten, sagde hun.

Lige så klar var Argentinas præsident Cristina Fernández de Kirchner i sin tale til FN's Sikkerhedsråd den 24. september, hvor hun sad kun to pladser fra præsident Obama. Hun henviste til Pave Frans, som har sagt, at Tredje Verdenskrig allerede var begyndt, og at den nuværende politik kun havde haft permanente blodudgydelser til følge. Hun fremhævede den omstændighed, at ligesom Osama Bin Laden, som oprindeligt var uddannet af USA til krigen mod Sovjetunionen, vendte sig mod USA, så snart denne krig var forbi, så slutter de personer, som endnu for et år siden blev fejret og bevæbnet som »frihedskæmpere« i Libyen og Syrien, med det formål at styrte Assadregeringen, sig nu til ISIS-terroristerne som USA's svorne fjende.

Repræsentanter for BRIKS-staterne fremhævede Egyptens rolle med hensyn til dets succesrige politik for konfliktløsning og præsident al-Sisis lederskab, som på afgørende vis har fremmet fredsprocessen i Mellempøsten, idet han mæglede mellem de palæstinensiske grupperinger og nu traf foranstaltninger til at genopbygge Gazastriben, som blev forvandlet til murbrokker og aske af Israels tæppebombning.

Mange andre deltagere i årets FN-Generalforsamling i New York beretter ligeledes om en totalt forandret stemning, hvor etableringen af en global alliance af stater, hvis regeringer ikke længere er bange for at sige sandheden om Washingtons og Londons mislykkede politik, fylder enhver, som er interesseret i løsninger, med optimisme.

Denne nye gnist kom også til udtryk i en bemærkelsesværdig tale, som den kinesiske præsident Xi Jinping holdt på en konference i anledning af 2565-året for Konfucius' fødsel. Han understregede, hvor vigtigt det er at pleje den traditionelle, kinesiske kultur, fordi kulturen udgør en nations sjæl. Den fremragende, traditionelle kultur må forbindes med den moderne kultur, således, at der kan opstå noget nyt af det. Det er lige så vigtigt, sagde han, at erkende andre kulturers styrke og væsen for at forstå den kinesiske kulturs værdighed, selvtillid og styrke. Enhver kultur må værne om sin egen tænkning og kultur samtidig med, at den forstår og respekterer andre kulturer.

Dette budskab har desværre endnu ikke nået den tyske regering, fra hvilken man hidtil intet har hørt om Leibniz, Lessing eller Schiller. I stedet for stillede finansminister Schäuble sig til rådighed for en helsides annonce fra gribbefundene og deres lobbygruppe, American Task Force Argentina, hvor han lod sig citere med fjendtlige og faktisk falske udsagn imod Argentina. Dermed har Schäuble stillet sig på deres side, som er skyldige i verdens dystre tilstand. Heldigvis vil deres politiske karriere snart være forbi.

Billede: Dilma Rousseff taler i FN

Fra LaRouche-bevægelsen 29. september 2014: Premierminister Modi inspirerer Amerika

I en banebrydende begivenhed, som blev transmitteret over hele USA fra Madison Square Garden i New York i dag, viderebragte den indiske præsident Narendra Modi gnisten fra BRIKS' og dets allierede nationers kamp og opladede USA. En ledende LaRouche-aktivist sagde bagefter, at han havde set »en optimisme ulig noget andet, jeg har set i mit liv. Det var ikke blot hurraråb, selv om det også var der. Særligt de lidt ældre gav udtryk for en dybfølt stolthed i forbindelse med optimisme for fremtiden.« Plakaterne, som han og hans kammerater bar, sagde, »LaRouche byder Modi velkommen til USA«, »Indien er fører for menneskeheden« og »Namaste Mangalyaan«, idet sidstnævnte er navnet på Indiens rumfartøj, som nu er i kredsløb om Mars. På andre skilte fra LaRouche-bevægelsen stod der, »Dette er afslutningen på britisk geopolitik«, og »Det britiske Imperium må afsættes!« Folk var fløjet ind fra hele landet for at pakke Madison Square Garden tæt med 20.000 deltagere; endnu mange flere var samlet udenfor; på Times Square fulgte 1.500 med på en kæmpemæssig fjernsynsskærm, og begivenheder over satellit blev afholdt over hele landet, og også nogle i Indien.

Da Modi i FN havde opfordret til, at G-8, G-20 blev erstattet med »G-Alle«, gav han udtryk for den samme idé, som Helga Zepp-LaRouche fremførte i sin artikel, »Vi behøver en ny, inkluderende sikkerhedsarkitektur for verden.« Den bevægelse, som Narendra Modi repræsenterede i Madison Square Garden, er modgiften mod krig og terrorisme, som Argentinas præsident Cristina Fernandez og Brasiliens præsident Dilma Rousseff understregede i FN for blot en uge siden.

Modi bevægede mange af sine tilhørere dybt; virkningen blev sammenlignet med den virkning, dr. Martin Luther King havde. Modi talte om den »Indiske Drøm«, ligesom Xi Jinping havde talt om den »Kinesiske Drøm.« For mange bragte han, endnu mere end King, tanken hen på Lyndon LaRouches livsværk, som over mange årtier har ført til udviklingen af BRIKS-systemet i dag med dets pludselige morgengry af glødende og berettiget optimisme hos, hvad der rent faktisk er milliarder af mennesker. Denne idé er nu blevet til virkelighed.

Dette er en smitsom indflydelse, som ikke kan stoppes. Det er sådan, Amerika kan reddes.

Foto: Indiens premierminister Narendra Modi taler i Madison Square Garden, New York.

Brasiliens Dilma Rousseff i FN: BRIKS viser vejen til fred, ikke militærmagt

25. september 2014 – Idet hun åbnede FN's Generalforsamling onsdag, opfordrede den brasilianske præsident Dilma Rousseff verdens ledere til at erkende, at »brugen af magt ikke er i stand til at eliminere de dybereliggende årsager til konflikter«, som det ses i konflikten i Palæstina, Syrien, Irak, Libyen, Sahel og Ukraine.

»Med hver ny militærintervention bevæger vi os ikke mod Fred, men bliver snarere vidne til en forværring af disse konflikter.«

Under sine besvarelser af spørgsmålet rettet til hende fra Pravda.ru i et interview den 22. september, lagde Rousseff vægt på denne advarsel og angreb anvendelsen af »ansvar for at beskytte«-doktrinen for at være et påskud til at intervenere militært. Selv om hun ikke sagde det, så er »R2P« (responsibility to protect), som doktrinen kendes som, navnet på den britiske, imperialistiske slut-med-suverænitet-doktrin, som krigsforbryderen Tony Blair forfægtede.

Rousseff identificerede Libyen som »paradigme-modellen« på denne onde doktrin:

»Konceptet med 'Ansvar for at beskytte' civile blev af NATO brugt til at retfærdiggøre en militærintervention, som overskred det mandat, der var givet af FN's Sikkerhedsråd, med bombing af landet, bevæbning af militser og promovering af regimeskift ... Det bevæbnede radikale grupper til gavn for terrorisme. Det tjente ikke det libyske folks menneskerettigheder, som på et ufatteligt niveau blev ofre for kaos som resultat af konflikter mellem militser, inklusive tortur, kidnapning, voldtægt, ulovlig fængsling og henrettelser ... Landets økonomi forværredes, og derved også et folks materielle vilkår ... Det destabiliserede området med udstrømningen af våben og lejesoldater til Sahel-området. Se, hvordan det samme er ved at ske, i varierende grader, i Syrien og Irak.«

Som modsætning til denne doktrin om »stor magt« opstillede Rousseff det samarbejde, som er ved at udvikles sig, mellem BRIKS-nationerne – Brasilien, Rusland, Indien, Kina og Sydafrika –

»som en stabiliserende pol for verdensordenen, som supplerer de gamle strukturer. Disse strukturer er, som vi ser det

hver dag, ikke tilstrækkelige til at imødegå de trusler, som er en fare for enorme områder af planeten, for ikke at sige hele planeten...«

»Den kendsgerning, at BRIKS er sammensat af forskellige lande ... er ikke en svaghed, men det er dets mening, selveste det budskab, som BRIKS bringer til verden ... På trods af eventuelle meningsforskelle søger vi uophørligt at finde konsensus vedr. de spørgsmål, som vi kun kan løse i fællesskab. At tænke i andre baner, hvor man altid prioriterer en enten-eller tænkemåde, eller en konfronterende tænkemåde, og danner alliancer af lande, som 'ligner hinanden', er at ignorere historiens lektioner, især dem, som vi fik i de to verdenskrige i forrige århundrede.«

Fra LaRouche-bevægelsen 27. september 2014:

Kampen om menneskehedens fremtid intensiveres, idet BRIKS tager føringen på FN's Generalforsamling

På sidelinjen af FN's Generalforsamling i denne uge bekræftede BRIKS-landene (Brasilien, Rusland, Indien, Kina og Sydafrika) fortsat deres nye selvtillid med hensyn til deres rolle i skabelsen af en bedre fremtid for menneskeheden.

I kølvandet på et møde den 25. september mellem BRIKS-landenes udenrigsministre i New York, talte Wang Yi fra Kina til

gruppen og meddelte, at de fem nationer vil udvikle fælles strategier og løsninger til at håndtere verdens farligste konflikter, samtidig med, at de vil udvide det økonomiske, kulturelle og videnskabelige samarbejde, som blev fastsat på topmødet i Fortaleza, Brasilien, især gennem lanceringen af den Nye Udviklingsbank.

Gruppen fremhævede Egypten for sin afgørende rolle med hensyn til at fremme fredsprocessen i Mellemøsten ved at mægle en fornyet aftale om enhed blandt de palæstinensiske grupperinger, og ved at planlægge at være vært i fællesskab med Norge for en donorkonference for genopbygning af Gaza i kølvandet på sommerens israelske tæppebombning og invasion ud fra »chok og ærefrygt«-doktrinen (overvældende militærmagt, -red.).

Lige fra den indledende samling af Generalforsamlingen og videre gennem FN's Sikkerhedsråds særlige samling vedr. truslen fra Islamisk Stat, al-Qaeda og Al Nusra Front, spillede statsoverhoveder fra BRIKS en førende rolle med hensyn til at presse på for et nyt paradigme inden for internationale relationer.

Premierminister Modi

Den indiske premierminister Narendra Modi skal efter planen tale til Generalforsamlingen lørdag morgen, og herefter skal han mødes i weekenden med Bill og Hillary Clinton og dernæst tale på Madison Square Garden, som allerede har helt udsolgt til hans tale, som man så spændt venter på, til det indisk-amerikanske samfund. Tirsdag deltager Modi i en statsmiddag i Det hvide Hus og et topmøde med præsident Obama.

Med justitsminister Eric Holders tilbagetræden bliver Obama mere og mere isoleret og mere og mere desperat. Lyndon LaRouches opråb med en advarsel om, at faren for, at Obama satser på et fuldgyldigt statsdiktatur, kan ikke ignoreres

eller undervurderes.

I en lederartikel i dag angreb redaktionen for New York Times Holder og Obamaregeringen for ikke at have retsforfulgt et eneste individ, som er skyldig i at udføre tortur, eller fængsle en eneste bankier i skandalen på det sekundære ejendomsmarked, som næsten udslettede, hvad der var tilbage af den amerikanske økonomi. Holder retsforfulgte, på Obamas vegne, flere 'whistleblowers' under Loven om Spionage, end alle hans forgængere tilsammen.

Obama ignorerer fortsat de enstemmige krav fra hele sit statsråd og hele generalstaben om, at han skal gå til Kongressen for at få bemyndigelse til den krig, han fører i Irak og Syrien. Den eneste forklaring på Obamas afvisning af at gå til Kongressen under artikel I, sektion 8 i Forfatningen og under Resolutionen om krigsbeføjelser er, at det er hans hensigt at udslette enhver kongresmyndighed og satse på et diktatur. Den krigsplan, som Obama forfølger, og som er i skarp kontrast til formanden for generalstabscheferne, general Martin Dempseys anbefalinger, koster de amerikanske skatteborgere mindst 10 mio. dollars om dagen, iflg. forsvarsminister Chuck Hagel og general Dempsey, som afholdt en pressekonference i Pentagon fredag eftermiddag. CNN's Fareed Zakaria tilsluttede sig det voksende kor af kritikere af Obamas seneste krig og skrev i Washington Post den 25. september, at ingen sejr over Islamisk Stat vil være mulig uden et åbent samarbejde med Iran og Syrien. Det var kernen i Dempseys oprindelige plan for at besejre IS. I stedet allierer Obama sig med netop de anglo-saudiske kræfter, som var de oprindelige ophavsmænd til IS og al-Qaeda. Obama har ingen planer om virkelig at besejre Islamisk Stat og genoprette stabilitet i området. Han er et redskab i den britiske plan for en permanent konflikt med den islamiske verden.

I skarp kontrast til Obamas forræderi har en gruppe på 126 ledende sunni-gejstlige udstedt et åbent brev til Abu Bakr al-Baghdadi, det nominelle overhoved for Islamisk Stat, et brev,

som nådesløst kritiserer hans overgreb mod den islamiske tro. Den lange, teologiske afhandling affattedes af førende, islamiske lærde, inklusive lærde fra Al-Azhar Universitet i Cairo, den ældste skole for islamisk tænkning i verden. Det er værd at bemærke, at ikke en eneste gejstlig fra Saudi Arabien, Qatar eller Kuwait underskrev det åbne brev, som var et dybtgående, teologisk angreb på wahhabisme og Islamisk Stats totale forvrængning af Koranens principper og Hadith.

Det er bydende nødvendigt, at USA vender tilbage til sine historiske rødder og går sammen med BRIKS-nationerne om at smede helt nye rammer for samarbejdet mellem planetens suveræne nationer. Dette begynder med, at Obama omgående fjernes fra embedet – før han gør et endeligt forsøg på at indføre et skinbarligt ondskabens diktatur. Det amerikanske folk foragter denne præsident og ønsker at se nationen genvinde sin engang så stolte arv. Spørgsmålet er, om det amerikanske folk vil reagere i tide på øjeblikkets krav og store muligheder. Disse muligheder vises tydeligst gennem de bestræbelser, som gennemføres af BRIKS-nationerne og de andre nationer som Egypten og Argentina, som har allieret sig og kæmper for det, som afdøde dr. Edward Teller kaldte »menneskehedens fælles mål«.

**Fra LaRouche-bevægelsen 26.
september 2014:
Lyndon LaRouches lancerer en**

hasteappel for at foregribe et diktatur

Da Lyndon LaRouche i dag hørte om Eric Holders (USA's justitsminister, -red.) tilbagetræden, var hans respons som følger:

»Spørgsmålet her er, den indlysende pointe er, at Obama, og det, han står for, er ved at overgå til et vilkårligt diktatur over USA og andre. Det er, hvad planen går ud på. Og det er, hvad vi må håndtere. De ved, at de er færdige.

Derfor søger de at oprette et diktatur i USA og videre endnu. Det er, hvad vi må håndtere.

Vi kan ikke vente og gradvist forhindre et diktatur. Vi må foregribe et diktatur over USA: det er den lektion, vi må koncentrere os om.

En hvilken som helst forandring, med hensyn til personstaben, vil ske kollektivt, hvis det sker, som jeg tror, det vil; det vil ske som en generel udskiftning af staben, til et rent diktatur med en virkelig nazi-lignende stab. Ligesom det, vi havde tilbage i tiden, da vi begyndte med hele systemet med J. Edgar Hoover. Så det, vi har i udsigt, er et diktatur i stil med J. Edgar Hoover, men en fuldt udviklet form for diktatur. Det er, hvad vi holder øje med, og det er, hvad vi må forhindre.

Løsningen er, at vi kan bekæmpe dette: for vi har – i Indien, Kina osv. – vi har kræfter på globalt plan, som er på vores side. Og derfor må vi omgående skride til handling for at forbinde vore kræfter med Kinas og Indiens, osv.: og det er den eneste måde, hvorpå vi kan håndtere det her.

Og der er ingen små afstemninger, eller små taktikker, som vil afstedkomme noget godt. Der vil ske noget, ligesom det,

der skete i Frankrig, under den Franske Revolution. Og det er, hvad vi har kurs mod, når det amerikanske folk bliver vækket i en sådan grad med hensyn til deres kvaliteter og kvantiteter, at de træder i aktion for at forhindre etableringen af et diktatur i USA, selv i den allernærmeste fremtid. Og det er, hvad vi må håndtere. Hvis vi standser det, hvilket vi kan gøre ved andre midler – dvs. ved at skabe flere allierede internationalt – hvis vi gør det, kan vi redde USA, og redde civilisationen. Og hvis vi ikke gør det, mister vi civilisationen.

Og jeg mener, at vi skal signalere dette vidt og bredt. Det vil i vid udstrækning sige i hvert område af nationen, og bredt sagt med hensyn til befolkningen i hver del af nationen.

Vi bør ikke forudsige nogen enkeltstående mulighed [dvs. med hensyn til at erstatte Holder]: det, vi har udsigt til, er noget virkelig ondt. Det ultimative onde. Og vi må foregribe det ultimative onde. Vi behøver ikke forsøge at forhandle det ultimative onde. Det er for sent; men vi har hjælp. Vi har kilder til hjælp, og vi må forstå, at det, der foregår i Sydamerika, nogle steder, det, der foregår i Afrika, det, der foregår i Indien og Kina, hvad der foregår i Rusland: alle disse ting er vigtige elementer, som kan redde USA's eksistens som system.

Det, man må gøre, er at sige, 'Vær ikke dumme.' Faren er, at det politiske skift, med hensyn til den amerikanske regering, er en plan for at etablere et diktatur i USA. Og I, borgere i USA, gør klogt i at komme på forkant med det her, og handle for at forhindre det. Og det første, som I skal have smidt ud, er præsidenten. Han er det primære affald, som skal fjernes.

Dette er en plan for et verdensomspændende tyranni. Dette handler om et terrorregime på globalt plan, inklusive, især, i USA. Hvis vi ikke vælter Obama nu, vil vi få folkemord i

USA, under et diktatur. Det er situationen.

Vi har en begrænset tidsperiode, et begrænset tidsforløb, i hvilket vi kan forhindre et diktatur af værste slags, i og uden for USA. Vi har meget lidt tid til at mobilisere os, og mobilisere vores nations borgeres sind.

Alle beviserne er der, man skal bare kigge efter dem. Og den måde, hvorpå folk ikke kigger efter det, skyldes den kendsgerning, at de antager, at der er en vis fare af en art, som de ønsker at hæge om, skal vi sige, som en mulighed, og i deres hægen af denne mulighed mister de overblikket over det monster, som er på vej ned over dem. Vi må advare befolkningen om den umiddelbare trussel fra deres system.

Dette må vi gøre klart og sige 'Hold op med at være dumme. Er I ikke klar over, hvad det er, der er på vej ned over jer? Ved I ikke, at I må gøre noget ved det her nu? Ved I ikke, at I må mobilisere kræfterne i USA for at få USA's befolkning til at forsvare selveste deres eksistens som en fri nation – at de befinder sig på randen af faktisk at miste enhver frihed i USA.' Og de forsøger at udglatte vejen til en mere komfortabel løsning, som de ikke vil finde. Vi må foregribe situationen, vi kan ikke følge denne tendens.

Der er en anden faktor i det her, som man må tage i betragtning:

Vi har Kina. Kina er en af planetens største nationer. Det er det nu. Ikke blot en betydelig nation med hensyn til befolkning, men landet er også en betydelig nation med hensyn til udvikling. Så er der tilfældet Indien. Indien er i den seneste periode pludselig vokset som magt, i meget stor stil. Det vil blive meget vigtigt. Og man vil opdage, at der er en mulighed for, at nogle af disse nationer, som er meget betydelige nationer med hensyn til deres magt, vil slå sig sammen, og de vil se faren for en nazi-lignende

organisation i USA, forsøget på at skabe dette. Det vil de se, og de vil handle for at forhindre det. Vores opgave er at erkende, at dette er situationen, og det er der, vi må placere os. Det vil ryste fascisterne noget, udfordre dem, eller sådan noget.

Vi ser, at Kina nu tager initiativer imod dette tyranni, som er på vej ned over mange nationer. Der foregår noget tilsvarende i andre nationer.

Rusland er faktisk meget betydningsfuld. Det har svagheder i sin struktur på grund af sin isolation, på visse områder; men man vil opdage, at Kina, Indien, andre asiatiske og eurasiske lande, og nogle andre dele af verden, der stadig har mod, som f.eks. i Europa eller Sydamerika:

Disse lande vil kæmpe, hvis de opmuntres. Og vi må opmuntre disse mennesker ved at gøre det klart, hvad planen er, hvad mulighederne er. Det er dér, vi kommer ind i billedet. Vi kommer ikke ind i billedet på basis af store styrker. Vi må først og fremmest tænke meget, meget klart, og meget, meget intelligent. Vi må overløste sjoverne, kort og godt.«

**Kina og Indien på vej til
Månen og Mars, Vesten på vej**

til helvede

INDBYDELSE:

**Kom og nyd en hyldest til
William Shakespeare (450 år)
Tirsdag den 30. september kl.
19 i Den Gule Villa,
Dirch Passers Alle 2, 2000
Frederiksberg**

Schiller Instituttets Michelle Rasmussen holder foredrag om Shakespeares brug af metafor i hans forfatterskab, belyst gennem skuespillet »Romeo og Julie«, og hvorfor vi har brug for en øget indsats for at fremme menneskets skabekraft gennem klassisk musik, drama, kunst m.m. som nøglen til civilisationens fremtid.

Kom og giv dit bidrag til denne spændende debat!

Gratis Entré – Tilmelding unødvendig

Argentinas præsident på FN's Generalforsamling: Fred og udvikling uden gribbe er modgiften mod terror af enhver art

*Den argentinske præsident Cristina Fernandez de Kirchner taler
i FN*

24. september 2014 – I sin tale i dag på FN's Generalforsamling, som blev afbrudt flere gange af bifald, takkede præsident Cristina Fernandez de Kirchner denne organisation for sin overvældende støtte til Argentinas kamp mod de rovgriske gribbefonde, og fordømte sidstnævnte som »finansielle og økonomiske terrorister«, som destabiliserer økonomier og skaber »sult, fattigdom og elendighed« som et resultat af deres tøjlesløse spekulation.

Fernandez understregede, at alt imens hendes nation er blevet udset til offer af gribbefondene, som handler for at destabilisere økonomien gennem rygter, løgne og bagtalelse, så når deres rækkevidde langt ud over Argentina. Argentina foreslog en resolution i FN's Generalforsamling, som opfordrer til skabelsen af en international konvention for at regulere omstruktureringer af statsgæld og gøre dem immune over for gribbene, for at sikre, at »intet andet land behøver at lide, hvad Argentina har lidt«, sagde hun og modtog bifald.

Økonomisk og finansiell stabilitet, som »angriber økonomiske og sociale uligheder blandt lande og inden for individuelle samfund«, sagde Fernandez, »er også en modgift mod de terrorister«, som i dag rekrutterer forarmede og desperate unge mennesker i nationer i Mellemøsten.

Etableringen af et ægte multilateralt system – en reformering af FN's Sikkerhedsråd og agenturer såsom Valutafonden er presserende nødvendigt, sagde hun – ville være et stort skridt fremad mod håndteringen af de fleste af verdens problemer i dag, hvad enten disse er spørgsmål om økonomi, politik eller krig og fred, sikkerhed og terrorisme. Udelukkende en proces, som er sanktioneret af FN, og som skal regulere omstruktureringer af statsgæld, advarede hun, kan forhindre en dommer som New York-dommer Thomas Griesa i at gøre, hvad der passer ham.

Præsident Fernandez henviste til sit venskab med sin »landsmand«, Pave Frans, som hun netop havde mødt i Rom den forudgående lørdag, og påpegede hans store lederskab, ikke blot i religiøs forstand, men også som en fortaler for fred. »Mellem de økonomiske gribbe og krigshøgene, har vi brug for flere duer i verden«, sagde hun. »Man kan ikke bekæmpe terrorisme ved at slå på krigstrommerne.«

Idet hun uddybede spørgsmålet om terrorisme, rejste Fernandez nogle skarpe spørgsmål, hvor hun satte fokus på uoverensstemmelserne i den måde, hvorpå verdensledere, især USA, håndterer terrorisme. Etiketterne for, hvem, der er »frænde«, og hvem, der er »fjende«, skifter hele tiden, anklagede hun. Sidste år lød der krav om at invadere lande – Syrien – mens der i dag er et samarbejde med denne regering om at bekæmpe ISIS. Og de »frihedskæmpere«, som så højlydt blev lovprist sidste år, tilhører nu ISIS. Først var det al-Qaeda og Taliban. Det arabiske forår er snarere blevet til et efterår eller en vinter, sagde hun, og dets »frihedskæmpere« fortjener nu at blive retsforfulgt og fængslet. ISIS er »de nye terrorister, og vi ved ikke, hvem, der sælger dem våben, hvem, der sælger dem olie. De kontrollerer medieressourcer, som er rent ud sagt cinemagrafiske.« Regeringer, som har efterretningskapaciteter, der er langt mere sofistikerede end Argentinas, bør begynde at besvare disse spørgsmål, sagde hun.

Præsident Xi opfordrer til »En dialog mellem kulturer« ved fejring af Konfucius

24. september 2014 – I en hovedtale ved 'Den internationale konference i anledning af 2565-året for Konfucius' fødsel' og det Internationale Konfucius-selskabs femte kongres, opfordrede præsident Xi Jinping til en dialog mellem kulturer.

»Kultur er en nations sjæl«, sagde præsident Xi. Hvis et land eller en nation ikke værner om sin tankegang og kultur, hvis de mister deres sjæl, uanset, hvilket land eller hvilken nation, det er, så vil det ikke være i stand til at holde stand«, sagde han. »Lande må værdsætte og bevare deres egen tænkning og kultur, samtidig med, at de erkender og respekterer andre«, sagde Xi. Individuelle måder at tænke på er specielle på hver deres forskellige måde, og der er ingen kultur eller tænkning, som er andre overlegen«, sagde præsident Xi. Og uanset deres størrelse og styrke fortjener alle landes tænkning og kultur at blive anerkendt og respekteret.«

»Alle lande og nationer bør lære af og trække på styrken og essensen af andres ideologi og kultur. Dette er en vigtig betingelse for at opmuntre den oprindelige kulturs og ideologis værdighed, tillid og styrke«, sagde han, mens han understregede, at enhver nation bør værdsætte sin egen ideologi og kultur.« Enhver form for civilisation, uanset hvilket land eller hvilken nation, den er opstået i, er bevægelig og åben«, sagde Xi og bemærkede, at en sådan bevægelighed er en vigtig regel for spredningen og udviklingen af civilisationer.«

»Kinesisk civilisation er blevet mere rig og farverig gennem udvekslinger med andre og har til gengæld ydet store bidrag til den menneskelige civilisation i historiens løb«, sagde Xi, og nævnte åbningen af den gamle Silkevej og de udenlandske diplomater, som blev sendt til Kina under Tang-dynastiet (618-907), blandt andre udviklinger.«

Konfucianisme opstod i Kina og har længe været en del af den menneskelige civilisation, sagde præsidenten.

Global renæssance for kernekraft accelererer: Sydafrika og Rusland underskriver atomaftale

22. september 2014 – Tempoet for kontrakter om at bygge nye kernekraftværker fortsætter med at accelerere over hele verden. Det vil sige, verden uden for USA og Europa, med Finland som den noble undtagelse.

I dag underskrev Sydafrika og Ruslands Rosatom en aftale om konstruktion af op til otte kernekraftreaktorer i Sydafrika, til produktion af 9.6 GW elektricitet, en forøgelse på 23 % af den nuværende installerede kapacitet i Sydafrika. Den nuværende kapacitet på 42 GW inkluderer allerede 1.8 GW kernekraft, der genereres i Koeberg nord for Cape Town, og gør Sydafrika til det eneste land på det afrikanske kontinent, der i øjeblikket har atomenergi. Rosatom planlægger, at de nye anlæg skal sættes i drift i 2023. Det strategiske partnerskab, der vurderes til \$40 - \$50 milliarder, blev underskrevet og annonceret på sidelinjen af det Internationale

Atomenergiagenturs konference i Wien. Det er sandsynligvis det største regeringsprojekt i Sydafrikas historie. Rusland vil yde et større bidrag til projektets finansiering med et lav-rente lån.

Aftalen inkluderer også partnerskaber for konstruktion af en ny forsøgsreaktor, assistance i udvikling af kernekraftinfrastruktur og træning af specialister på russiske universiteter.

Ved underskrivelsesceremonien sagde Sergei Kiriyenko, direktør for Rosatom »Rosatom er parat til at assistere Sydafrika i skabelsen af en industrikompleks i verdensklasse, fra atombrændstofcyklussens begyndelsesstadie og til design og produktion af udstyr.« Han tilføjede med *ITAR-TASS'* ord, at »dette vil tillade Rusland og Sydafrika fremover at udføre fælles projekter i 3. verdens lande. Projektet vil også skabe tusindvis af nye jobs og generere lokale kontrakter til en værdi af op til \$10 milliarder.«

Sydafrikas energiminister Tina Joemat-Petterson sagde, »Denne aftale åbner adgangsdøre for Sydafrika til russiske teknologier, finansiering og infrastruktur, og tilvejebringer en egentlig og solid platform for fremtidigt ekstensivt samarbejde.« Ifølge *ITAR-TASS'* referat tilføjede hun, at Sydafrika er interesseret i udvikling af fredelig udnyttelse af kerneenergi som aldrig før, som drivkraft for økonomisk vækst.

Sydafrikas øjeblikkelige elektricitetssituation ser så dystert ud, at det har en reservekapacitet på kun 1 %. Som et resultat er der perioder med midlertidigt blackout. Den sydafrikanske regering planlægger at øge reservekapaciteten til 19 % i år 2019 ved at sætte kulfyrede kraftanlæg, der i øjeblikket bliver bygget, i drift.

ITAR-TASS sammenfatter: »Rusland er også parat til at tilvejebringe et lav-rente lån for projektet. Eksperter siger,

at det vil tillade Sydafrika at bygge sin egen kernekraft-industri, opnå en lokal produktion af komponenter og materialer på 40-60 %, skabe omkring 30.000 nye jobs og indbringe \$16 milliarder i investeringer, som vel som \$5 milliarder i statsindtægter.«

Af selskaber, der har udtrykt interesse i at bygge de nye sydafrikanske kernekraftanlæg – Areva og EDF (Frankrig), Toshiba, Westinghouse Electric, China Guangdong Nuclear Power, Korea Electric Power og Rosatom, kunne alene Rosatom tilbyde at støtte projektet med lempelig finansiering. Rosatom har i øjeblikket projekter for kernekraftværker i flere andre lande, inklusive Indien, Kina, Vietnam, Tyrkiet og Ungarn.

Argentina vil investere 31 milliarder dollars i kernekraft over de næste ti år

22. september 2014 – I en tale i dag, ved samme 58. Generelle Konference i det Internationale Atomenergiagentur (IAEA), hvor Sydafrika og Rusland underskrev deres atomaftale, meddelte Argentinas planlægningsminister Julio De Vido, at hans regering vil investere \$31 milliarder i kernekraft-sektoren over de næste 10 år. Han præsenterede et spændende øveblik over, hvad Argentina har fuldført siden 2006, inklusive \$11 milliarder i investeringer og træning af 5.220 atomkraftspecialister, rapporterede Telam-nyhedsbureauet i dag.

De Vido holdt bilaterale møder med energiministre fra Rusland og Kina, begge vigtige BRIKS-allierede, så vel som Algeriet og USA, for at diskutere samarbejde om kernekraft. Argentina og Kina – Kina har vundet kontrakten om at bygge Argentinas fjerde atomreaktor Atucha III – havde på konferencen en fælles projektudstilling, der skabte en del begejstring.

Sergei Kiriyenko, chefen for Ruslands Rosatom-agentur, mødtes med De Vido, hvorefter den argentinske minister understregede, at som en opfølgning af juli-mødet mellem præsident Cristina Fernandez og den russiske præsident Vladimir Putin »må vi fortsætte vores arbejds-dagsorden, som vore præsidenter udstak for os, for at uddybe og udvikle fælles initiativer for kernekraft«. Kiriyenko tilføjede, at atomart samarbejde mellem Rusland og Argentina »er et strategisk mål.«

Hvor efterlader dette USA? Ved sit møde med USA's energisekretær Ernest Moniz, rapporterede Tiempo Argentino i dag, sagde De Vido, at han vil fortælle Moniz, at på grund af New York-dommer Thomas Griesas sindssyge afgørelse imod Argentina, står amerikanske firmaer, der ønsker at investere i kernekraft, i en meget ugunstig position, idet de, ulig partnerne Rusland og Kina, ikke tilbyder finansiering.

Idet han pegede på aftaler signeret med Kina, understregede De Vido, at »vi er ikke så finansielt isolerede, som de gerne vil have, man skal tro.« Men takket være Griesa »har amerikanere et apokalyptisk syn på Argentina«, sagde han, »der begrænser deres konkurrencedygtighed.« Westinghouse, der byder ind på en kontrakt om at bygge Argentinas femte reaktor, vil ikke drage fordel af denne situation, sagde han. Med reference til aftalen mellem stats-oliefirmaet YPF og argentinske Chevron om at udvikle den gigantiske Vaca Muerta skifergas- og oliereservoir, i hvilket Chevron investerer et heftigt beløb, foreslog De Vido, at andre amerikanske selskaber studerer denne aftale, og tilslutter sig.

Medmindre der bygges mindst 35 nye kernereaktorer, trues Frankrig af energi-blackouts

22. september 2014 (*Nouvelle Solidarité*) – Den 10. september advarede Dominique Maillard, chefen for Netværks- og Elektricitetsafdelingen (RTE) af Electricité de France (EDF), der står for el-distribution, om, at elforsyningen kunne blive utilstrækkelig i den kommende periode. I det mindste hvert tiende år kræver en hård vinter, som den, der imødeses i 2016, en ekstra margin for at kunne klare efterspørgslen. RTE's job er at regulere forsyningen og efterspørgslen. Mens efterspørgslen har været mere eller mindre stabil, er det forsyningen, der er problemet, sagde Maillard. Den tidlige nedlukning af kernekraftstationen i Fessenheim med udgangen af 2014 vil reducere forsyningen med 1800 MW, og ny europæisk lovgivning vil tvinge EDF til at lukke adskillelige af de kul- og gasfyrede kraftværker.

Adspurgt af *l'Usine Nouvelle*, ringede også chefen for Atomenergikommissionen (CEA) Bernard Bigot med alarmklokken:

»Hvis Frankrig ønsker at opretholde sin uafhængighed af olie og gas, og dække 50 % af sin elektricitets-produktion med kernekraft, som besluttet af præsidenten (Holland besluttede at behage de grønne ved at reducere kernekraft-andelen fra 78 % til kun 50 %, -red.), er vi nødt til at lancere konstruktionen af 35 reaktorer. Vi kan ikke forvente, at de nuværende reaktorer livscyklussen vil række ud over 55-60 år. I år 2050-2055 vil alle reaktorer, der i øjeblikket

opererer, være lukket ned. Derfor må og skal vi påbegynde konstruktionen, inden de lukker, især, fordi det tager 8-10 år at bygge et anlæg og tilslutte det til el-nettet. I Frankrig byggede vi mellem 1973 og 1990 tre til fire reaktorer om året, og dette skabte vores produktionskapacitet. I dag vil det være fornuftigt og passende at planlægge en ny reaktor om året. Udfordringen er at have en energipolitik, ikke for de næste fem år, men for de kommende 50 år. Det var den tilgang, vi havde til kernekraft i 1970'erne, hvor rigelig og billig energi var en af betingelserne for fremskridt.«

Med hensyn til næste-generations reaktorer understregede Bigot, at det er påkrævet før 2050 at erstatte de nuværende trykvandsreaktorer med tredje-generations EPR's og at have en eller to hurtige fødere, der tillader brug af plutonium som brændstof.

»Dette ville tillade os et perspektiv, ikke for de næste 50 år, men for de næste 8.000 år!«

Den finske regering underskriver aftale om kernekraft med Rusland

22. september 2014 – Finland, hvis fire eksisterende kernereaktorer tilvejebringer næsten 30 % af landets elektricitet, og med endnu én under konstruktion, underskrev i sidste uge en aftale med Rusland om at varetage konstruktionen af en sjette reaktor.

Finlands kernekraftoperatør Fennovoima modtog regeringstilladelse d. 18. september til at bygge et nyt kernekraftanlæg med russiske Rosatom. Rosatom ejer 34 % af Fennovoima, idet de overtog aktier, der blev solgt af Tysklands E.ON i 2012. Som en reaktion på dette trak Finlands Grønne Ligaparti sig fra regeringskoalitionen, i henhold til Global Post. »Jeg føler mig tung om hjertet, og jeg er skuffet«, udtalte formand for Grønne Ligaparti Ville Niinistö til en pressekonference. »Dette handler om at vælge at investere i hjemlig, vedvarende energi ... eller at satse på et kernekraftprojekt ledet af Rosatom, der opererer under den russiske stats lovgivning.«

Imidlertid nyder den regerende koalition stadig flertal uden de Grønne. Idet han kaldte Fennovoima's projekt »meget vigtigt«, afviste premierminister Alexander Stubb de Grønnes indvendinger mod russisk involvering. »Jeg forstår betænkelighederne, men jeg ønsker at understrege, at vi vil handle i henhold til finske reguleringer«, sagde Stubb på en pressekonference.

Regeringen godkendte forslaget med et afstemningsresultat på 10-7, og har sendt det videre til parlamentet, der skal stemme om det anden gang.

Finland forpligter sig fortsat til kernekraft.

Indien skaber historie med succesrig Marsmission

24. september 2014 – Indiens kontrolcenter for Missionen for opsendelse af en satellit i kredsløb om Mars (MOM) modtog

bekræftelse på, at rumfartøjet var i kredsløb om Mars kl. 22.30 EDT i går, hvilket fremkaldte hyldestråb fra forskere og ingeniører og lykønskninger fra premierminister Narendra Modi, som var vidne til den historiske begivenhed sammen med dem. Det er første gang, en fuldt ud succesfuld mission til Mars er blevet gennemført i en nations første forsøg. Det er det første rumfartøj opsendt fra Asien, som er sikkert ankommet til den røde planet.

Premierminister Modi beskrev det som en »stolt, national begivenhed.« Med henvisning til rumfartøjets 650 millioner kilometer lange rejse til Mars, sagde Modi,

»Vi er gået ud over grænsen for menneskelig foretagsomhed og forestillingsevne.«

»Vi har styret vort fartøj gennem en rute, som kun er kendt af ganske få.« »Vort rumprograms succes er et lysende symbol for, hvad vi som nation er i stand til ... Lad os flytte vore grænser. Og så flytte dem længere ud, og længere endnu.« »Lad vores succes i dag drive os frem med endnu større kraft og overbevisning. Lad os sætte os endnu mere udfordrende mål – dette må også blive grundlaget for at udfordre den næste grænse.«

Modi erklærede, at missionen er

»et spring ud i mørket. Menneskeheden ville ikke have gjort fremskridt, hvis vi ikke havde taget sådanne spring ud i det uvisse. Og rummet er virkelig det største uvisse derude.«

I en tale direkte til forskerne sagde premierministeren:

»Enhver forskergeneration har forberedt den næste, hjemmeproducerede gruppe. Igennem jeres præstationer har I æret vore forfædre og inspireret vore fremtidige generationer! I har virkelig fortjent al den respekt og kærlighed, som I får fra en taknemmelig nation.«

Modis bemærkninger i går gav udtryk for den samme optimisme og fokus på hele menneskehedens fremtid, som han havde understreget i sine bemærkninger ved BRIKS-topmødet i Brasilien den 15. juli 2014, hvor han sagde:

»Det unikke ved BRIKS som en international institution er, at den for første gang bringer en gruppe nationer sammen ud fra 'fremtidigt potentiale' som det væsentlige karaktertræk, snarere end allerede eksisterende rigdom eller en delt identitet. Selveste idéen om BRIKS er således fremadskuende ... Deres excellencer, vi har chancen for at definere fremtiden for ikke blot vore egne lande, men for verden som helhed ... Jeg anser dette som et stort ansvar.«

I fuld erkendelse af, hvordan flertallet af de missioner, som er blevet sendt til Mars af USA, Rusland, Europa og Japan, er mislykket, sagde M. Pitchaimani, vicedirektør for kontrolcentret, til Washington Post i et telefoninterview:

» ... dette er sket efter intense studier af andres fiaskoer og årsagerne til fiasko, og så bygge vores satellit i henhold hertil. Vi havde også fået deres akkumulerede viden om planetens tyngdefelt, og vi byggede robuste instrumenter baseret på disse data.«

NASA's Curiosity-robot sendte via Twitter:

»Tillykke til @ISRO og Indiens første, interplanetariske mission med den vellykkede opsendelse i kredsløb om Mars.«

MOM svarede,

»Hej, @MarsCuriosity. Hold forbindelsen. Jeg holder mig til.«

Talsperson for Kinas Udenrigsministerium Hua Chunying sendte også lykønskninger:

»Dette er Indiens stolthed og Asiens stolthed, og det er en milepæl i fremskridt for menneskehedens udforskning af det

ydre rum, så vi ønsker Indien tillykke med det.«

Indiens Mission for opsendelse af en satellit i kredsløb om Mars har nu opfyldt sin missions primære mål, hvilket er en teknologisk demonstration af opsendelse af en satellit i kredsløb om Mars. Den forventes også at indsamle videnskabelige målinger i løbet af sin kredsløbsmission. NASA's MAVEN-rumfartøj ankom til Mars for tre dage siden, og videnskabsfolk fra begge projekter har diskuteret en gensidig udveksling af de data, som hvert rumfartøj sender tilbage til Jorden.

Fra LaRouche-bevægelsen 25. sept. 2014: Menneskeheden må nytænke sig selv

Den sprudlende videnskabelige og kulturelle optimisme, som er udløst af Indiens succesrige opsendelse af sin Mars-kredsløbssatellit i kredsløb om Mars den 23. september, blev på passende vis opsummeret af premierminister Narendra Modi, da han til de forsamlede forskere ved Indiens Rumforskningsorganisation, og til en verden, som fulgte med i den historiske begivenhed live over internet, sagde:

»Lad os udvide vore grænser. Og så udvide dem endnu længere, og længere endnu ... Lad os sætte os endnu mere udfordrende mål – dette må også blive grundlaget for at udfordre den næste grænse.« Han beskrev Indiens Marsmission som »et spring ud i mørket. Menneskeheden ville ikke have gjort fremskridt, hvis vi ikke havde foretaget sådanne spring ud i

det uvisse. Og rummet er det største uvisse derude.«

Premierminister Modi har på samme måde defineret menneskeheden opgaver i sine bemærkninger til BRIKS-topmødet i Brasilien den 15. juli, hvor han beskrev BRIKS som værende organiseret omkring det karakteristiske element, som består i »fremtidigt potentiale«, og tilføjede:

»Vi har chancen for at definere fremtiden for ikke blot vore lande, men for verden som helhed.«

Men det, som disse indiske udviklinger rent faktisk peger frem imod, bemærkede Lyndon LaRouche i dag, er et langt mere dybtgående koncept med hensyn til mennesket og dets forhold til det Kosmos, i hvilket det udgør en levende, noetisk del. Systemet i dette forhold er selvdefinerende, og indeholder derfor ikke noget princip som sådan. Der opstår udviklinger i dette system, som er selvdefinerende, men de udgør ikke en målestok for, eller i, dette system. Endvidere er der ingen faste måleforhold eller måleenheder til rådighed; det eneste, der er, er princippet om udvikling i sig selv – i dette tilfælde, menneskets kreativitet i sig selv – som tilvejebringer systemets »energi«.

Menneskeheden, det være sig i USA eller i Kina, er legemliggørelsen af denne evne og repræsenterer et princip, der går ud over noget som helst, som er af fysisk natur. Denne videnskabelige forståelse kommer til os i moderne tid fra Johannes Kepler og Nicolaus Cusanus, som beviste, at eftersom udelukkende kun det relativt ubegrænsede kan måle det relativt begrænsede (og aldrig omvendt, i modstrid med den imbecile Aristoteles), kan der ikke findes en fast målestok i et system, som inkluderer menneskets kreativitet, og at det derfor udelukkende er menneskets intellekt (sind), som er målestok for universet.

Det er af afgørende betydning for de opgaver, som menneskeheden nu konfronteres med, forklarede LaRouche, at

fokuserer klart på dette koncept. Vore fejltagelser kommer ind dér, hvor denne klarhed er fraværende; så er det, at vi begår fejltagelser. Systemet eksisterer, og vi kender det – men ikke som et objekt.

Det er her, at Kina ikke begår fejltagelser; hvilket er et meget interessant træk af Kinas videnskabelige lederskab; hvilket er et af de mindst forståede træk ved den aktuelle, strategiske situation. Men det er et koncept, som vi kan gøre tilgængeligt; det er universelt for hele menneskeheden.

Lyndon LaRouche forklarede også dette koncept i sit webcast fra 19. september:

»For eksempel har man tilfældet med BRIKS. Tilfældet med BRIKS viser os modellen for muligheder og løftet om succes. Så det, vi må gøre, er, at vi må tage BRIKS-konceptet og sige, at vi ikke længere har et system af [blot] regeringer, men vi har et system; vi har et system, som vi selv skaber, et internationalt system af en ny art, i hvilket folkene i de forskellige dele af verden gør det, som de må gøre ...«

»Og mennesket må således nytænke sig selv. Og det, vi ser i Sydamerika, i nogle tilfælde, det, man ser andetsteds, er et forsøg fra nogle regeringers side, eller fra nogle dele af regeringers side, på at opdage et nyt princip for regeringsførelse, i hvilket regering bliver målet, ikke midlet, men målet! Med det formål at give liv til en idé om mennesket, som mennesket aldrig før har fået, og for at nå et niveau, som mennesket aldrig tidligere har opnået! Det er vores mission, eller bør være vores mission. Og hvad vi burde beskæftige os med er at tænke, tænke over, hvad alt dette betyder. Vi må have en helt ny idé om, hvad menneskeden er ...«

»Vi må genopdrage menneskeheden indefra, og give menneskeheden et billede af sig selv, som det aldrig tidligere har opnået, og lade det fryde sig.«

Kina beder Australien om at gå med i AIIB – Obama siger nej

22. september 2014 – Kina opfordrer Australien til at deltage i lanceringen af den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB) ved årets slutning, og Australien gennemarbejder i øjeblikket spørgsmål forud for tilslutningen, iflg. en rapport i *Australian Financial Review* den 22. september. Avisen rapporterer kommentarer fra den australske forretningsmand David Thodey, adm. dir. for Telstra og chef for »Business 20«-gruppens infrastrukturpolitik (gruppen er associeret til G20-nationerne). Thodey siger, at den australske regering støtter AIIB – som han selv også gør – og arbejder på spørgsmålene, med henblik på at tilslutte sig. Den australske finansminister Joe Hockey vil mødes med den kinesiske finansminister Lou Jiwei på G20-mødet i denne weekend for at diskutere medlemskab af AIIB. Hockey, den nuværende formand for G20-finansministrene, har anført kampagnen for, at G20-topmødet i Brisbane til november skal vedtage en bred bail-in-politik. Med hensyn til AIIB citeres Hockey for at have sagt, at Australiens største bekymring er, at banken skal være åben for mange nationer, og» ikke være en lukket forretning« for Kina.

To førende akademiske økonomer ved Australiens Nationale Universitet (ANU) har lederartikler den 21. september, hvor de opfordrer Australien til at gribe AIIB-chancen. Den ene er prof. Peter Drysdale, som også skriver i *Australian Financial Review*. Den anden er Andrew Elek, som har en lang historie sammen med Det asiatiske Stillehavsområdes økonomiske samarbejdsforum (APEC), og som skriver i *East Asia Forum* med titlen »Vi hilser Kinas Asiatiske Infrastruktur-

Investeringsbank velkommen.«

Elek siger, at AIIB grundlæggende set vil være verdens førende blandt infrastrukturbanker, fordi Verdensbanken (-50 %) og Den asiatiske Udviklingsbank (-40 %) drastisk har indskrænket deres allerede lave niveauer for investering i infrastruktur, siden krakket i 2007-2008. Med hensyn til private udlån til infrastruktur, siger Elek, at disse på verdensplan er faldet med to tredjedele i forhold til før krakket. Han hævder, at Kina lige fra de første diskussioner om AIIB i oktober 2013 har gjort det klart, at andre nationer er velkomne. »En bred deltagelse vil sikre, at AIIB hurtigt kan udvide sine udlån til finansiering af hårdt tiltrængte infrastrukturprojekter, alt imens det vil sikre projektforberedelse og -udøvelse af en høj kvalitet ... USA kunne have set den nye bank som en mulighed for at udfylde de gabende huller inden for infrastruktur ... I stedet lyder tilbagemeldingerne fra alle områderne på, at USA afskrækker andre fra at deltage i AIIB.«

EIR har også fået kendskab til, at præsident Obama og repræsentanter fra Det hvide Hus, ved Obamas nylige og forglemmelige »Afrika-topmøde« i Washington, udøvede pres på afrikanske ledere over hele linjen for at ophøre med at »arbejde sammen med Kina«.

Ny polsk regering dropper anti-russisk hardliner Sikorski

22. september 2014 – Den nye, udpegede polske premierminister Ewa Kopacz har droppet den rabiate anti-russiske Radosław

Sikorski som udenrigsminister. Han vil blive erstattet med Grzegorz Schetyna, tidl. formand for parlamentets komite for udenrigsanliggender. Kommentatorer siger, at dette signalerer en moderation af den nye regerings politik over for Rusland. Den Oxford-uddannede Sikorski har været en af de væsentligste anti-russiske hardliners i Europa.

I en pressekonference erklærede Kopacz, at hun og hendes regering burde have en tilgang til konflikten mellem Rusland og Ukraine som »en fornuftig polsk kvinde«. Hun tilføjede, »Vi bør ikke forhaste os for at blive en del af denne militære konflikt. Når den store europæiske familie beslutter, at vi vil hjælpe, så bør vi deltage i at tilvejebringe hjælp, men sammen med andre lande.«

»Grzegorz Schetyna har stor viden, han har en stærk personlighed, han er kompetent, og han tilvejebringer en garanti for, at der ikke bliver taget nogen uansvarlige, diplomatiske beslutninger.«

Kopacz tog over som premierminister efter Donald Tusk blev »sparket opad« for at blive præsident for EU's Europaråd, hvor han erstatter Herman Van Rompoy. Iagttagere siger, at eftersom han kun taler polsk, vil han ikke blive særlig indflydelsesrig.

Sikorski blev også »sparket opad« og bliver nu kandidat til at erstatte Kopacz som Marskal (formand) for Sejmen, Nationalforsamlingens underhus; marskallen for Sejmen er ikke en regeringspost; i tilfælde af, at det polske præsidentskab bliver ledigt, besætter marskallen præsidentembedet, indtil en ny præsident besætter embedet, eller hvis den siddende præsident midlertidigt ikke er i stand til at bestride embedet.

Foto: Grzegorz Schetyna

Fra LaRouche-bevægelsen 24. sept. 2014: En ny sikkerhedsarkitektur skal gøre en ende på geopolitik

Schiller Instituttets grundlægger, Helga Zepp-LaRouche, har udstedt en appel, [»Verden har et presserende behov for en ny, inkluderende sikkerhedsarkitektur«](#), som tilvejebringer grundlaget for at begynde at løfte sindet hos diplomater, politiske beslutningstagere og slet og ret engagerede og dedikerede borgere i alle lande, for beslutsomt at konfrontere den aktuelle, globale krises virkelighed og behandle den på et niveau, hvor den kan løses. Der er ingen hurtige og utilstrækkelige løsninger, som vil fungere under de aktuelle omstændigheder. Tiden er inde til, at menneskeheden skal bruge »fornuftsevnen« til at skabe sin egen, ægte rolle på planeten og i solsystemet.

Apellen, som allerede cirkulerer over hele Europa, kommer på gaden i New York City i dag, og vil blive bragt i magasinet EIR den 26. september.

UNESCO: »BRIKS' investering i uddannelse vil forandre verden«

22. september 2014 – Den leder, som er udpeget som chef for det nye »BRIKS Universitet«, som blev planlagt på topmødet i Fortaleza, Brasilien, Vladimir Filipov fra det russiske Folkets Venskabsuniversitet, kom i august måned i et interview med Russkiy Mir Foundation med en skæv kommentar: »Kurser i IT, energi og rumteknologier« vil være de mest efterspurgte i netværket af BRIKS-universiteterne. »Og jeg mener, at Kina, Indien og Brasilien vil bidrage med en større interesse i de naturvidenskabelige fag – biologi, molekylærbiologi, kemi ... De discipliner, som er populære i CIS (Fællesskabet af Uafhængige Stater), såsom økonomi og jura, vil næppe være populære i BRIKS-nationernes uddannelsesnetværk.«

Ud fra den russiske, stærkt videnskabelige universitetsstruktur, talte Filipov om en hastig vækst, og skift, inden for BRIKS-nationernes uddannelser, som entusiastisk blev støttet den 22. september af generaldirektøren for FN's Organisation for Uddannelse, Videnskab og Kultur (UNESCO), Irina Bokova. Bokova skrev i dagens *South China Morning Post*, at »BRIKS' investering i uddannelse vil forandre verden.« Og samtidig publicerede UNESCO en ny rapport om uddannelse i BRIKS-landene, som understøtter Bokovas udtalelser.

Idet hun bemærkede dannelsen i Fortaleza af BRIKS-banken og valutareservefonden, siger Bokova, »Mindre synlig, men strategisk afgørende for deres fremtid, var deres beslutning om at arbejde sammen for at accelerere udviklingen af deres

uddannelsessystemer. Hvert af de fem lande ... har gjort fænomenale fremskridt inden for dette område i de seneste år. Ved at kombinere den know-how inden for uddannelse, som de har akkumuleret, og deres kapacitet for fornyelse, kunne de fundamentalt forandre, hvordan uddannelse ser ud på globalt plan.«

UNESCO's rapport siger, at alle fem BRIKS-nationer »nu kan tilmelde alle børn til folkeskolen«, med næsten total ligelig fordeling mellem kønnene. »Disse mål ville være blevet anset for umulige at opnå for et årti siden.« Næsten halvdelen af verdens vækst i tilmelding til højere uddannelser i 2012 og 2013 var i Kina og Indien alene. Henvend 40 % af væksten i tilmelding til folkeskolen var i Kina, Indien og Brasilien. Og Bokova bemærker, at især i Kina har adgang til folkeskole for alle rodfæstet sig, til trods for mange millioner fattige menneskers hyppige flytninger, som søger bedre arbejde og økonomiske muligheder.

»Resten af verden bør rette sig op og bemærke dette«, konkluderer Bokova.

USA søger at opnå resolution om ISIS i FN's Sikkerhedsråd

20. september 2014 – USA søger en »enstemmig« resolution i FN's Sikkerhedsråd, der opfordrer landene til at tage seriøse forholdsregler til forhindring af tilgang af udenlandske krigere til terroristgrupper. »Det vil øge landenes forpligtelse til at afskrække og søge at forhindre tilgangen af udenlandske krigere« sagde Susan Rice til journalister ved Det hvide Hus, ifølge *The Hill*. »Det vil også understrege den

vigtige udfordring med at bekæmpe voldelig ekstremisme.« Det hvide Hus' talsmand Josh Earnest benægtede imidlertid, at det var et forsøg på at tvinge nogen til at gøre noget. »Sikkerhedsrådet tilvejebringer blot et belejligt mødested til at tale om disse spørgsmål på en højt-profileret måde,« sagde han. »Vi ønsker at sikre, at lande over hele kloden forstår, at vi mener dette er en prioritet, og at de også burde.«

På onsdag den 24. september vil Obama tale ved en særlig samling i FN's Sikkerhedsråd om emnet udenlandske krigere. Det forekommer meget sandsynligt, at ved at søge en »enstemmig« resolution, vil den ikke indeholde noget sprogbrug, der bemyndiger et militært angreb på Syrien, eftersom Rusland ellers med sikkerhed vil bruge sin veto til at blokere en sådan handling. Som vi rapporterede i går, gjorde Vitaly Churkin, Ruslands udsending til FN, det klart, at et angreb på Syrien uden enten tilladelse fra regeringen i Damaskus, eller et mandat fra en FN-resolution, ville blive »betragtet som ulovlig og undergravende for international og regional stabilitet.«

**Amerikanske tropper i
Ukraine: »Budskab« til**

Rusland

20. september 2014 – Der er amerikanske tropper i Ukraine, 200 af dem fra 173. Luftbårne Brigade, med base i Vicenza, Italien, der sammen med 1100 andre tropper fra Ukraine og 13 andre lande deltager i øvelsen 'Rapid Trident 14'. USA's sekretær for hæren John McHugh, der besøgte tropperne i går, erklærede, at den amerikanske tilstedeværelse i Ukraine sender et budskab til Rusland om USA's og NATO's beslutsomhed om at forsvare Ukraine.

»Hvis nogen sætter spørgsmålstegn ved USA's forpligtelse over for sikkerheden i Sortehavsområdet, skulle de måske tage et kig på, hvad der sker under Rapid Trident 14«, sagde han ifølge *Stars & Stripes*. »USA's og vore partnernationaliteters forsøg på at demonstrere vores forpligtelse over for et folk, en sag, en nation, viser sig på forskellig vis«, sagde McHugh. »Men ingen af disse tydeligere eller med større bekræftelse om vores forpligtelse, end når vi sender vore mænd og kvinder i uniform til at træne side om side med de nationer, I ser her i dag.«

Og dog synes det, som om den ukrainske præsident Petro Poroshenko forlod Washington tomhændet efter sin dramatiske appel til den amerikanske Kongres og sit møde med præsident Obama d. 17. og 18. september. Han fik ingen løfter om militær hjælp, og ej heller 'speciel status' som en ikke-NATO allieret til USA, som han bad om, rapporterer *Ria Novosti* bidende.

General Kujat: Bekæmpelse af ISIS med luftangreb blot for at deltage i aktionen er ikke tysk politik

20. september 2014 – Tidligere chef for den tyske generalstab, general Harald Kujat, chef for NATO's Militærkomite fra 2002 – 2005, blev interviewet i dagens *Bild Zeitung*, hvor han gjorde det klart, at Tyskland ikke er interesseret i en strategi over for Islamisk Stat (ISIS), der alene er baseret på luftangreb. Skønt General Kujat og andre pensionerede, tidligere stabschefer ved 'Bundeswehr' ønsker, at Tyskland skal spille en mere prominent rolle i håndteringen af strategiske kriser, går de ikke ind for endeløse, vilde militæreventyr. General Kujat har tilbragt en god del af de seneste seks måneder med at udtale sig imod en optrapning omkring Ukraine, og for at begynde forhandlinger med Rusland.

Bild havde sarkastisk givet artiklen overskriften »Frankrig bomber ISIS – hvorfor Tyskland vælger det fra.« Avisen henviser til den tyske afvisning af at deltage i bombningen af Libyen i 2011 og citerer General Kujat: »Bare at gå med, blot for at være med, giver ingen mening for Tyskland« og tilføjer, at Frankrigs luftangreb »ikke vil afgøre krigen – men franskmændene ønsker at være med.«

Med hensyn til planer om luftangreb, der kommer fra London eller Obama, udtalte han, »Det ville være ekstremt ømtåleligt; uden et FN-mandat vil 'Bundeswehr' ikke have noget med det at gøre.«

Kujat ønsker, at Tyskland skal assistere med opbygningen af en koalition. Egyptens præsident el-Sisi og Iraks premierminister Al-Abadi har gjort det klart, hvad krigspartiet ikke bør gøre

med denne koalition, og kritiserede udelukkelsen af Syrien og Iran. Kujat tilføjede, at »Putins ven Assad« ville sørge for, at der ikke kommer noget mandat for luftangreb på Syrien fra FN's Sikkerhedsråd.

På grund af en forøget integration af kommandoen over og enhederne af de væbnede styrker på NATO- og EU-niveau, er Tyskland under pres for at begrænse landets grundlovsbestemmelse om, at Forbundsdagen skal godkende udstationering uden for landets grænser. Sådanne kamphandlinger mod Syriens luftforsvars-systemer ville kræve elektronisk modforholdsregler af AWACS-typen som en integreret del af luftangreb, et scenario, der fik Tyskland til at fjerne sine soldater fra AWACS-fly, da NATO lancerede de udvidede angreb på Libyen.

Foto: Harald Kujat